

El jurat de

ha decidit atorgar **el 3er premi en categoria adults** del certamen literari

Anatomia de l'esperança

al Guillem Gallifa Gómez

de les Masies de Voltregà (Osona)

Roda inacabable

El despertador irromp amb una severitat litúrgica: l'imperatiu de llevar-se, avançar. El dia s'inaugura abans que la consciència acabi d'emergir del son, sotmesa ja a l'allau incessant de notificacions i exigències que s'encavalquen sense concedir treva al silenci. Al carrer, al metro, rere les pantalles il·luminades, les figures comparteixen una mateixa fatiga dòcil, com si cadascuna impulsés una roda invisible destinada a no deturar-se.

Les hores es desfilen a velocitat vertiginosa, consagrades a l'adoració discreta de l'eficiència. Els calendaris plens i les tasques consumades esdevenen una mena d'estigmes moderns, proves d'una existència entregada al moviment perpetu. I tanmateix, sota aquesta coreografia precisa, hi palpita un cansament antic, una íntima sensació d'arribar sempre massa tard a la pròpia vida.

Sovint, el cos s'insurgeix amb la subtil violència d'un batec més dens, d'una esgarripança fugaç que recorda la fragilitat del mecanisme. Però ningú no ens ha instruït en l'art de la interrupció. Persistim.

Quan la nit declina sobre les habitacions exhaustes, encara roman la inèrcia: una darrera pantalla, un últim gest irreflexiu abans d'encarar el vertigen de la quietud. Perquè el silenci s'assembla massa a un abisme.

I és en aquell lllindar, immediatament abans del son, que alguna cosa sembla esquarterar-se. Una sospita delicada: potser la vida no consistia únicament a córrer. Potser encara era possible habitar-la amb una altra cadència. D'aquesta esquerra mínima neix una Anatomia de l'esperança: la intuïció que el vertader coratge no rau a persistir sense descans, sinó a aprendre, lentament, la dignitat serena de l'aturada.